

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 16/2545

พนักงานอัยการจังหวัดขอนแก่น โจทก์ นาย เอ็ง โพธิ์ศรี กับพวก จำเลย นาย สัมฤทธิ์ มาลาเพชร ทนายจำเลย ทั้งสอง ผู้ยื่นคำร้อง

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 218, ป.วิ.อ. มาตรา 224, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 26, ป.อ. มาตรา 140, ป.อ. มาตรา 91

ย่อ / หลักกฎหมาย

ความว่า จำเลยทั้งสองฎีกา ศาลชั้นต้นมีคำสั่งว่าฎีกาของจำเลยทั้งสองเป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 จึงไม่รับ จำเลยทั้งสองเห็นว่า ฎีกาที่ว่าจำเลยทั้งสองกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดเพียงกรรมเดียว แต่ศาลลงโทษจำเลย ทั้งสองหลายกระทง ทำให้จำเลยทั้งสองได้รับโทษมากขึ้น เป็นปัญหาข้อกฎหมาย โปรดมีคำสั่งรับ ฎีกาของจำเลยทั้งสองด้วย เหตุไม่ปรากฏหลักฐานว่าโจทก์ได้รับสำเนาคำร้องแล้วหรือไม่ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 26 วรรคหนึ่ง, 75 วรรคหนึ่ง, 76 วรรคสอง ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 140 วรรคแรก, 83 ให้เรียงกระทงลงโทษทุกกระทงเป็นกระทงความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันมีกัญชาไว้ในความครอบครองเพื่อจำหน่าย จำคุกคนละ 2 ปี ฐานร่วมกัน จำหน่ายกัญชา จำคุกคนละ 2 ปี และฐานร่วมกันต่อสู้ขัดขวางเจ้าพนักงานตามกฎหมายในการ ปฏิบัติการตามหน้าที่โดยมีหรือใช้อาวุธ จำคุกคนละ 1 ปี รวมเป็นจำคุกคนละ 5 ปี จำเลยทั้งสอง ให้การรับสารภาพในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนเป็นประโยชน์แก่การพิจารณาอยู่บ้าง เห็นสมควร ลดโทษให้คนละ 1 ใน 3 คงจำคุกคนละ 3 ปี 4 เดือน ฯลฯ จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษายืน จำเลยทั้งสองฎีกา ศาลชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับฎีกา (อันดับ 73) จำเลยทั้งสองยื่นคำร้องนี้ (อันดับ 80) คำสั่ง พิเคราะห์แล้ว ในคดีที่ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนตามศาลล่างหรือเพียงแต่แก้ไข เล็กน้อย และให้ลงโทษจำคุกจำเลยไม่เกินห้าปีหรือปรับหรือทั้งจำทั้งปรับ แต่โทษจำคุกไม่เกินห้าปี ห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 วรรคหนึ่ง คดีนี้ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยทั้งสองฐานร่วมกันมีกัญชาไว้ในความ ครอบครองเพื่อจำหน่ายจำคุกคนละ 2 ปี ฐานร่วมกันจำหน่ายจำคุกคนละ 2 ปี และฐานร่วมกัน ต่อสู้ขัดขวางเจ้าพนักงานตามกฎหมายในการปฏิบัติตามหน้าที่โดยมีและใช้อาวุธ จำคุกคนละ 1 ปี รวมจำคุกคนละ 5 ปี จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนเป็นประโยชน์แก่ การพิจารณา ลดโทษให้คนละหนึ่งในสาม คงจำคุกคนละ 3 ปี 4 เดือนศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษายืน จึงต้องห้ามมิให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตามบทกฎหมายดังกล่าว จำเลยทั้งสองฎีกา ว่า พยานโจทก์เบิกความแตกต่างกัน เป็นพิรุธ ไม่มีน้ำหนักให้พอรับฟังได้ว่าจำเลยทั้งสอง กระทำความผิดตามฟ้อง และหากฟังว่าจำเลยทั้งสองกระทำความผิด ก็ขอให้ร่อนการลงโทษจำคุก แก่จำเลยทั้งสองด้วยนั้น เป็นการโต้เถียงดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานและการลงโทษของ ศาลอุทธรณ์ภาค 4 เป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงจึงต้องห้ามฎีกา ส่วนที่จำเลยทั้งสองอ้างในคำร้อง อุทธรณ์คำสั่งไม่รับฎีกาว่า จำเลยทั้งสองฎีกาว่า จำเลยทั้งสองกระทำความผิดกรรมเดียว แต่ศาล ลงโทษหลายกระทง เป็นปัญหาข้อกฎหมายนั้น จำเลยทั้งสองฎีกามีใจความว่า หากศาลฎีกาลงโทษ เป็นรายกระทง กระทงละไม่เกิน 2 ปี ก็ขอให้ร่อนการลงโทษด้วย หาได้ฎีกาดังที่กล่าวอ้างในคำร้อง

อุทธรณ์คำสั่งไม่รับฎีกาไม่ จึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยว่าข้ออ้างดังกล่าวเป็นปัญหาข้อกฎหมายหรือไม่ ที่ ศาลชั้นต้นสั่งไม่รับฎีกาของจำเลยทั้งสองนั้นชอบแล้วให้ยกคำร้อง

องค์คณะ

จรูญวิทย์ ทองสอน · ไพศาล เจริญวุฒิ · วิชัย วิสิทธิ์วงศ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/16/2545>